

PER LES SEVES OBRES ELS CONEIXEREU

Article publicat a la revista La Font del Diàleg

13 de juny de 2009

“I no per les seves paraules”. Ell sabia el que es deia. Sabia que l’acció és vida, que l’acció és *la vida*.

La nostra societat ha perdut el nord. Viu del *cuanto*, de les històries que arriben a nosaltres sobre el que està passant i el que faran per a solucionar-ho. Ens atrau més la morbositat de enxampar un mentider, que no acompleix el que ha promès, que la d’exigir que les coses es facin més enllà de les paraules.

El debat és entre el que nosaltres, els ciutadans, necessitem i el que es fa. I no distreure’ns en les esbatussades dialèctiques entre dos o més partits. Per exemple, ens fa falta una xarxa de trens a l’europea que és imprescindible que es faci. No pot ser que 23 anys després de ser a l’Unió Europea encara els nostres trens no estiguin connectats a la xarxa europea. I també parlem dels de mercaderies. O que no s’harmonitzi l’impost de Successions i Donacions a Catalunya a tot l’Estat Espanyol. O que la vivenda dobli, o tripliqui, els preus que té a Alemanya, un país molt més ric que nosaltres.

Sembla que els ciutadans no existim perquè no som interlocutors amb el poder que administra els nostres diners o, millor dit, els nostres esforços, les nostres suors, amb l’objectiu de solucionar les nostres mancances i necessitats.

Només es parla dels problemes dels partits. S’han atorgat el protagonisme absolut. Som nosaltres, els ciutadans els que ens preocupem de el que els hi passa, de les seves lluites, dels seus insòlits problemes. Tot, menys parlar de com baixarem el preu de la vivenda o perquè el seu cost es el més alt d’Europa, tenint en compte el nivell de sous.

Ciutadans oblidats del nostre país i d’una Europa que desconeixem, fins i tot al anar a votar les darreres eleccions europees. Els partits només parlaven de les properes eleccions aquí, a casa nostra.

Es a dir, som utilitzats i no respectats com a ciutadans. Això sí, en plena crisi es dirigeixen a nosaltres com a consumidors, per a que comprem, des de l’atur creixent. Des de la vergonya d’un desconcert històric i, en molts casos, histèric.

Ningú parla de canvi. De canvi com a única i inevitable sortida d’aquesta crisi estructural, d’un país amb infraestructures deficientes, i sense una planificació racional del territori. D’un país d’especuladors, com ofici sagrat.

Els ciutadans portem masses anys sense ser-ho i no entenem el que és ser ciutadà.

Però cal que puguem expressar les nostres preocupacions o donar notícia de situacions que cal esmenar.

Per exemple: Cal que coneguem que mai no serà possible continuar amb el ritme de vida que portem. No hi han recursos suficients per portar una vida que no sigui austera. Si el cost de

manteniment d'un cotxe en una família de pare, mare i dos fills petits és la mitat de les despeses totals de la família, es farà indispensable desplaçar-se en transports públics. Caldrà demanar una política d'abastament dels aliments que apropi el productor al consumidor, tallant, a més, les especulacions en els mercats centrals. Caldrà assegurar que la liberalització dels mercats energètics abarateixin el preu de l'energia i no encareixin el preu als petits usuaris com va passar a Suècia fa uns anys. O que la privatització del transport es tradueixi en la precarietat del manteniment d'avions i trens i augmentin els accidents, perillosament.

O, com hem après en la caiguda del sistema financer, que la manca de reguladors enfonsi el sistema i la seva credibilitat en un futur.

Hi ha una practica de PLANIFICACIÓ ESTRATÈGICA a la industria, i a les empreses en general, que ens serviria a tots els ciutadans a entendre, per comparació, on estem en totes les facetes de la nostra societat. Parlo del BENCHMARKING o base de dades comparades per tipus d'activitat i de sector, que permet descobrir i definir els aspectes de gestió a millorar i adaptar-los segons convingui.

En el nostre cas caldria, es a dir, faria falta, sense cap excusa, que comparessim els preus dels productes i serveis bàsics, prorratejats segons el nivell d'ingressos de cada país i de la seva qualitat. A nivell europeu hauríem de saber, per països:

- Costos d'alimentació (preus i sou mig, per país)
- Transport públic (cost de desplaçaments mensuals)
- Vivenda (euros per metro quadrat)
- Sanitat pública (% de pública i privada, qualitat, ..)
- Educació (costos, % privatització, nivell de qualitat,...)
- Densitat de població (habitants per metro quadrat)
- Nivell de les infraestructures.
- Etc, etc,...

Analitzar el perquè de les diferències, en cada apartat de cada tema, i estudiar una Estratègia d'aproximació.

COLOFÓ:

No amaguem el cap sota l'ala. No tenim més remei que agafar el *toro per les banyes*. I el primer que hauríem de fer és la FOTO DE PARTIDA i proposar els objectius a on arribar i en quin termini. I donar informació pública al ciutadans cada trimestre o quan convingui.

Els ciutadans hem de saber on som i hem de poder opinar i suggerir el que ens sembli oportú. De forma organitzada i per grups com són, per exemple, Ateneus, Centres cívics, Col·legis professionals, Instituts, Universitats, Clubs d'opinió, ..

L'ATENEU PER LA DIGNITAT pot ser un d'ells, un lloc de trobada, d'aquests ciutadans treballadors, per a cercar les dades necessàries per fer estudis i elaborar les propostes adients.

Ferran Ycobalzeta i Cibiach, *president de l'Ateneu per la Dignitat*
L'Ametlla del Vallès, juny de 2009